

Štev. 10.

Ljubljana, 1. oktobra 1911.

XIX. tečaj.

Zjutraj.

13. Jutranja molitev.

K Tebi, Bog, molitev verno
iz srcá pošiljam jaz,
k Tebi, Bitje neizmerno,
v jutru dvigam svoj obraz.

Sladko spanje dal si meni,
ko sem včera legel spat;
dom nebeški zdaj odkleni,
da mi dan prisije zlat.

Zbúdi vse, kar naokoli
v rahlem spanju še molči:
Vse naj hvali Te in moli,
saj si vsem dobrotnik — Ti!

Glej, kakó v molitvi druží
zjutraj se vesoljni svet:
Tvoje je in Tebi služi
stvarstvo vse od vekov let.

Jaz, ki sem kot v morju kaplja,
molim te iz duše dna;
v radost se srce zataplja —
Ti si meni sreča vsa!

— II —

14. Ko je vstalo mlado jutro . . .

Pa je vstalo v dalji
izza širne plani
mlado jutro v svoji
jasnosvetli halji . . .

Zadrhtela
je poljana
vsepokojna;
zadrhtele
tudi vrbe
skromnotihe
sredi nje . . .
Tak živahno
zašusteli
so njih vrhi,
da iz sanj so
prebudili
tih potok
pod seboj.
Pa je vprašal
tih potok:
„Aj, ve vrbe,
sestre moje,
kaj da ste me
prebudile,
da nič več mi
ne pustite
sanj prelepih,
da nič več mi
ne pustite
sanj prelestnih
in čarobnih
sanjati?“
Govorile
so mu vrbe:
„Aj, zaspanček
si, naš bratec!

Jutro vstalo
je tam v dalji,
pa bi spal?“
Govorile
so mu vrbe,
in potoček
vztrepetal je,
vztrepetali
so mu valčki
iz vode.
In ozrli
so čez plan se:
v jasnosvetlem
pajčolanu
plava jutro
iz daljine
sèm čez plan . . .
„Hvala, sestre,“
šepetal je
potok vrbam,
„da vzbudile
ste me, preden
pride jutro
tudi k nam.“ —
In živahno
so šustele
skromne vrbe
in radostno
je potoček
v svoji strugi
žuborel . . .

A po cvetni plani
je priplulo divno
jutro in vdihnilo
radost vsej poljani . . .

Vekomir

